DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XV. ZATURDAG den 28sten APRIL, 1827. N. 17

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ten Drukkery Kantore voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe WILLIAM LEE.

DE ondergeteekenden in kwaliteit als speciale Gemagtigden van Mejufvrouw Deweduwe LOUIS MONGES, zullen op Maandag den 14den Mei aanstaande, by Publieke Opveiling doen verkoopen: haarEd. Plantagie genaamd *GOED GEZIGT*, met deszelfs opstal van Huis &c. gelegen in de Joode Kwartier of Midden District. De voorwaarden zullen zeer gunstryk zyn.

G. VOS, JZ.
B. A. CANCRYN.

Den 23sten April 1827.

NAAR AMSTERDAM,

Zal in den loop van de maand Mei aanstaande vertrekken

HET BRIK SCHIP

ALIDA,

Kapitein, J. T. VISSER.

Voor Vracht of Passagie, vervoege men zich by den Kapitein aan boord of ten Kantore van

J. C. JANDROEP.

Den 20sten April 1827.

BEKENDMAKING.

ZYNE Excellentie de Schoutbynacht Gouverneur dezer eilanden, ten behoeve van de Heeren Officieren enz. van Zyner Majesteits Zeemagt op deze station, noodig hebbende eene som van Vyf Honderd Vyf en Tachtig Guldens, zal hoogdezelve Wissels voor dat bedrag op het Ministerie voor de Marine en Kolonien afgeven aan de genen dewelke verlangen mogen dezelve te verkrygen en daarvoor, by beslotene biljetten op den 28sten dezer, tot des middags te twaalf ure, ter Gouvernements Secretary in te leveren, de meeste premie zullen aanbieden.

De Gouvernements Secretaris,
W PRINCE.

Den 23sten April 1827.

Fiscaal's Kantoor, den 27sten April 1827.

DE ondergeteekende als daartoe door den Woledelen Achtbaren Raad behoorlyk gekwalificeerd, doet by deze alle Broodbakkers te kennen geven, en ordonneren, dat de Brooden, voor de volgende week te bakken het gewigt moeten houden van 18 Oncen voor 15 Centen; kunnende de Fransche Brooden een once minder wegen.

Op pœne als by Publicatie dd. 18den Maart 1824 gestatueerd is.

Per order van den Raad Fiscaal,
WM. HK. GORSIRA, Tweede Klerk.

WAARSCHUWING.

HIERBY wordt een ieder gewaarschuuwd geen crediet te verlenen aan het Scheepsvolk van het Nederlandsche schip John & Thomas, schipper John Davies, aangezien de door hen gemaakte schulden niet betaald zullen worden door den Schipper of Consignatarissen van gemelde schip.

TH. JUTTING & ABM. DE VEER, JR.

Den 12den April.

DE ondergeteekenden als daartoe geauthoriseerd zynde door Zyne Excellentie den Gouverneur en de meeste der Crediteuren van den Heer George Curiel om deszelfs kommerciele zaken te vereffenen, geven hierby kennis aan al den genen die aan gemelden Heer George Curiel mogten verschuldigd zyn, ten einde hunne rekeningen binnen den bepaalden tyd van een maand, van heden afterekenen, te komen aanzuiveren. Hen terzelfde tyd berigtende en waarschuwende, dat van dezen dag af aan, alle betalingen van rekeningen aan den Heer Curiel, zullen moeten geschieden aan de ondergeteekenden, alleenlyk tegen hun reçue; en dat de reçuen van eenig ander persoon of personen niet geldig zullen zyn.

Na het einde van één maand, zullen er zonder verdere aanmaning regtsmiddelen gebezigd worden, tegen de genen die ingebreke mogten blyven hunne rekening te komen afbetalen.

G. F. LENZ.
ABM. DE VEER, JR.

Den 12den April 1827.

THE undersigned being authorized by His Excellency the Governor of this Island as well as by most of the Creditors of Mr. George Curiel to settle his Commercial affairs, do hereby give notice to all those who are indebted to the said Mr. George Curiel, to liquidate their accounts within the term of one month from the date hereof. Acquainting and warning them at the same time, that from the day henceforth all payments for account of Mr. Curiel are to be made to the undersigned only against their receipts, and that receipts of any other person or persons will not be admitted.

After the expiration of one month, legal procedings will be instituted against those who do not pay their accounts, without giving them any further notice.

G. F. LENZ.
ABM. DE VEER, JR.

April 12, 1827.

Mengelingen.

Nadere ontdekking wegens de doode zee en den loop van den Jordaan,

De kennis van het heilige land of Palestina m[illegible] ons altÿd meer belangrÿk zÿn dan die van andere ver afgelegene gewesten. In onze vroegste jeugd bezagen wÿ de prenten der bÿbelsche historie allen voorvallen bevattende in dit land gebeurd, terwÿl moeder of grootmoeder ons dezelve uitlegde; de predikatien welke wÿ des Zondags in de kerk aanhooren hebben zeer dikwÿls betrekking op eene gebeurtenis in dit land voorgevallen; en zoo is het ook gesteld met de godgeleerde werken.

Onder de natuurkundige merkwaardigheden van dit land behoort voornamelÿk de Doode Zee, in welke de Jordaan, die zÿn oorsprong heeft uit het gebergte van den Libanon, zich ontlast.

Hier was volgens het verhaal van Mozes eertÿds het dal Siddim, waar zich Sodom, Gomorra en nog twee andere steden bevonden, die door een regen van vuur en zwavel uit den Hemel, zÿn omgekeerd geworden. Vele bÿzonderheden zÿn door vroegere reizigers van dit binnenmeer verhaald geworden: als, dat er geen visch in hetzelve kan tieren; dat uit hetzelve eene ongezonde en verstikkende damp opreist zoo dat de vogels die boven hetzelve vliegen dood ter neder vallen; dat het aardrÿk in de ronte met zwarte stoffen bedekt is, en als het ware verbrand; dat er geene andere plant groeit dan de heester, waaraan de zoogenoemde Sodoms appelen groeyen, die van buiten eene schoone vrucht schÿnen te zÿn doch doorgebroken slechts asch bevatten, enz.

In latere tÿden, betoogden Voltaire en andere deïsten welke de bÿbelsche verhalen ongeloofbaar zochten te maken, dat er aldaar nooit eene natuuromwenteling heeft plaats gehad; dat de Doode Zee altÿd bestaan heeft en noodzakelÿk is om het water van den Jordaan te ontvangen en dat dus het verhaal van Mozes slechts een fabel is.

Kortelÿks geleden heeft de vermaarde reiziger Burckhardt nadere opheldering deswegens gegeven: hÿ heeft de oude opgedroogde stroombedding van den Jordaan ontdekt, zuidwaarts van de Doode Zee en heeft dezelve gevolgd tot aan de Roode Zee toe. Hierdoor vervalt het gevoelen van Voltaire. Er is dus een tÿd geweest dat de Doode Zee niet bestaan heeft, en dat de Jordaan van den Libanon afstroomende, door het dal Siddim vlietende, zich in de Roode Zee ontlastte. Er heeft dus hier eene natuuromwenteling plaats gehad; misschien door de uitbarsting van een volkaan; misschien bestond de aarde zelve wel uit brandbare stoffe die verteerd werd en plaats maakte voor den bodem des meers. Noch heden vindt men er nu en dan bÿ laag water zwarte stukken naar verbrand muurwerk gelÿkende.

Het bestaan der Sodoms appelen is door latere reizigers bevestigd geworden; zÿ groeyen aan eene struik 5 à 6 voeten hoog; hebben eene ligt gele kleur en gelÿken op de Abrikozen. Doch allerwaarschÿnelÿk is het geene eigentlÿke vruch, maar zÿ zÿn ontstaan even als de Galnooten door de steek van een insekt.

De volgende brief is ons toegezonden geworden, met verzoek om denzelven eene plaats te verleenen in ons Weekblad.

In de Republiek van Colombia, aan de boorden van de Magdalena, den 15den Februarÿ 1827.

Aan den Heer Redakteur van de Curaçaosche Courant.

MYN HEER!

In een uwer weekbladen van het afgeloopene jaar 1826, welke my nu en dan, door een myner vrienden, in uw eiland woonachtig, worden toegezonden, en wel in dat van Zaturdag den 16den December No. 50, vermeld gevonden hebbende het antwoord door den Nederlandschen Minister voor de Buitenlandsche Zaken, in naam van deszelfs Vorst, gegeven op de nota van den Oostenrykschen gezant betrekkelyk de scheepvaart op den Ryn, kan ik niet ontveinzen dat ik zoo wel het opgemelde antwoord als het daarop in uw voormeld weekblad te vinden adres aan Zyne Majesteit den Koning, met al die opregte belangstelling gelezen en herlezen heb, die de voortreffelyke taal van het eerste en de erkentelyke en dankbare inhoud van het laatste stuk ten volle verdient. De krachtvolle, op waarheid steunende woorden van het door den voormelden Heer Minister, in naam van zynen doorluchtigen Souverein, gegeven antwoord, dragen het ontegensprekelykste kenmerk met zich om dat ook Nederland voortdurend blyft het daglicht schenken aan mannen die met onverzwakte veerkracht en gepaste onverschrokkenheid de eer en waardigheid weten staande te houden en handhaven eener, onder de begunstiging van een liberaal en gelukmakend stelsel van regering, levende natie, welke met eene door hare daden verkregene grootheid en behaalden roem, met al de volkeren van het bekende werelddeel, gerust en met vol vertrouwen op eene verdiende zegepraal, in het strydperk ter handhaving van hare onbetwistbare en onschendbare regten treden kan; daar steeds regtvaardigheid en billykheid en nimmer ongehoorde eischen en begeerten, de dryfveren waren der handelingen van het Nederlandsche volk, dat door deszelfs regtschapene en eerlyke grondbeginselen alom beroemd en geëerd is.

Aan de boorden van dezen snelvlietenden stroom, die een der vruchtbaarste landstreken van den aardbol doorwatert, my sedert eenigen tyd neder gevlyd hebbende, herdenk ik dikwyls, in gedachten verzonken, aan die gelukvolle jaren, waarin ik, op de plaats die my geboren zag, omringd door vriend en maagen, met volle teugen, den beker met verkwikkend levensvocht tot aan den bodem toe ledigde. Ja dikwyls vervoerd myne verbeeldingskracht my terug in die tyden, waarin myn geliefdkoosd vaderland, na zoo vele jaren gebukt te hebben onder het juk eener vreemde dwinglandy, verrukt de zon van welvaart en voorspoed wederom aan deszelfs kim zag te voorschyn komen; en zoude ik dan thans, niettegenstaande een onafmetelyke afstand my van myne geboorteplaats verwydert en ik onder eenen anderen hemispheer rond wandel, met stilzwygen kunnen laten voorby gaan eene gelegenheid zoo schoon als deze, zonder uit grond myns harten toetejuichen de taal die in het opgemelde adres aan Zyne Majesteit onzen Koning gevoerd wordt en met die zelfde hartelykheid en erkentelykheid, zoo duidelyk daarin doorstralende, myne ongeveinsde hulde optedragen aan eenen gezegenden Monarch, die zegt zyne kroon verschuldigd te zyn aan de vrye keuze van een vry volk; indien ik deze gelegenheid, zoo schoon daartoe, liet voorby gaan, dan zoude ik immers den schoonen eernaam van Nederlander gansch èn al onwaardig zyn te dragen.

De eerbied dien ik als Nederlander steeds voor mynen Koning had en zal blyven hebben, gevoegd by de liefde voor myn vaderland en het belang hetwelk ik in het geluk myner natie stel, deden, Myn Heer de Redakteur! onder het lezen der beide voormelde stukken, by my de golf van het opgewekt gevoel in de onmetelykheid der dankbaarheid ontrollen, en ik onttrek dus aan derzelver vryen loop die uitboezemingen welke voortdurend by my den stempel zullen dragen van dat erkentelyk Nederlandsch hart, welks zwakke tolken te flaauw niet krachtig genoeg zyn, om te kunnen afschilderen de onbeschryfelyke vreugde, welke ik, na eene afwezigheid van nu weldra twaalf jaren, smaken zal by het wederom betreden van dien gelukkigen grond, alwaar, door een welgevormd staatsbestuur ieder onderdaan zyn geluk gewaarborgd vindt, onder de beschermende vleugelen van eenen eerbiedwaardigen koning een ieder, zonder onderscheid van rang of stand, zich kan veilig achten en de eer en waardigheid der natie beschermd en gehandhaafd en door geenen onberedeneerden stap in de roekelooze waagschaal eener vreemde, ter beoordeeling, geplaatst wordt.

Aan de inspraak dus van het dankbaar gevoel beantwoordende, Myn Heer de Redakteur! voeg ik hierby mynen dank aan Neerlandsch Vorst voor eene erkenning, waarop het volk, dat door eenen zoo grootmoedigen Koning bestierd en geregeerd wordt, trotsch moge zyn; voor eene erkenning, zeg ik, welke door ieder zyner getrouwe onderdanen, onder welk getal ik gelukkig genoeg ben my te mogen rekenen, naar waarde zal worden geschat en waarvoor alle welgeaarde Nederlanders steeds erkentelykheid zullen blyven ademen omtrent hem door wiens scepter zy geregeerd worden; terwyl myne vurigste en opregste wenschen zich bepalen dat, tot belooning van zoo veel grootheid, zoo veel edelheid van koninglyk gevoel, de liefde, de achting en de gehechtheid van het Nederlandsche volk voor en aan eenen edelen

Monarch steeds de onwrikbare grondzuilen van deszelfs troon en de zekere waarborgen zullen mogen zyn van eene gelukkige en benydenswaardige regering; en dat de vorst der vorsten, met een oog op zyne koninglyke deugden, welke den Nederlandschen diadeem den grootschen luister, den schitterendsten glans byzetten en het voortdurend en onbegrensd geluk van zyn volk verzekeren en met het andere gevestigd op datzelfde volk, hetwelk met een gerust, opgeruimd en vrolyk vooruitzigt in de toekomst in hem den braven en welmeenenden vader van het Nederlandsche huisgezin erkent, door zyne Goddelyke kracht steeds zal blyven ondersteunen de pogingen van onzen braven Koning, welke steeds strekking hebben gehad tot de duurzame algemeene welvaart en voorspoed van het zoo dierbaar Nederland en voortdurend zal blyven zegenen niet alleen de wyze en heilzame maatregelen daargesteld ter behulp en medewerking tot den aangroei en aankweeking der binnenlandsche nyverheid in alle takken van bestuur, maar ook de voortreffelyke en alles vermogende maatregelen, door zyne koninglyke goedheid, wysheid en doorzigt verordend, tot bevordering en vermeerdering van buitenlandschen handel en scheepvaart.

Dit is niet alleen de myne, maar zeer zeker de hartgrondige wensch, Myn Heer de Redakteur! van ieder waar Nederlander die, door dezen wensch, opwellende uit de bron der zuiverste welmeenendheid, het volkskarakter kenschetst, hetwelk steeds opregt en nimmer doorweven was met de kleuren eener verachtelyke valschheid.

Ook mogt ik, Myn Heer de Redakteur! uit een uwer opgemelde weekbladen ontwaren dat het eiland Curaçao, weleer beroemd door eenen uitgestrekten en bloeyenden handel, zoo gelukkiglyk de alom bekende koninglyke goedheid van onzen vorst tot zich heeft mogen zien uitstrekken en dat hetzelve, door het openstellen van deszelfs haven voor de vrye vaart en handel van alle natien, de invoering van een nieuw Nederlandsch muntstelsel en de bevestiging van het eiland door eene belangryke versterking en vermeerdering van deszelfs vesting werken, voor zich nieuwe bronnen gevormd ziet, waaruit die weleer gelukkige kolonie, by eenen gunstigen ommekeer van den tegenwoordigen aller ellendigsten en bedroefden toestand van zaken op het tegen over dezelve liggende vaste land van Zuid Amerika, ontwyfelbaar en zeker de welvaart van deszelfs in-en-opgezetenen zal kunnen gewaarborgd vinden, als namelyk voor de nieuwe daargestelde bronnen eener in de toekomst zich gevleide welvaart op uw eiland, het lang bedrukte Zuid Amerikaansche aardryk deszelfs vruchtbaren schoot op nieuw ontblootte, de wierook wederom aangeboden werd ter inwisseling voor Nederlandsche vlyt en de reeds zoo lang gestremde, aanzienlyke, ryke en onuitputbare bronnen aldaar op nieuw geopend en aldus werden aangehouden door eene herstelling en verbetering der thans verlamde, ontzenuwde en gansch en al verwaarloosde nyverheid in al die takken van inlandsche industrie die weleer, alhoewel nooit in dien graad als zulks zoude hebben kunnen geschieden, byaldien dat wereld-deel een veel verlichter en yveriger natie ware te beurt gevallen, aan de boorden van uw eiland en andere in dezen Archipel verspreid liggende Europesche volkplantingen, die rykdommen der zoo milddadige natuur voerde, welke datzelfde land, thans zoo vreesselyk en verregaand veronachtzaamd, waarschynelyk het gevolg van den weleer lang geduurd hebbende worstelstryd aldaar, of welligt ook ten gevolge van den luyen en vadsigen aard aan deszelfs bewoners eigen, als nog in overvloed zal kunnen opleveren, by aldien de thans, vooral in Colombia plaats hebbende verwaarloozing van den landbouw en heerschende algemeene werkeloosheid vervangen wierden, zoo wel door eene zoo zigtbare en hoog noodzakelyke verbetering in al die takken der lands administratien, welke den landbouw en den daaruitvoortvloeyenden handel betreffen, als door eene bevordering van deze beide voorname recoursen, waarvan het eiland Curaçao ontegensprekelyk de eenigste hulpmiddelen voor deszelfs welvaart kan ontleenen, door allerhande doeltreffende maatregelen, met wegruiming en geheele ter zyde stelling van al die contra mesures welke, tot nadeel van binnen en buitenlandsche welvaart, aan de bereiking van het ware doel daarmede beoogd, tot heden toe, gansch schadelyk zyn geweest, en ook zeer zeker, by de voortduring van het bestaande gebrek aan genoegzaam doorzigt in de behartiging dier voorname takken en eene te weinige of in het geheel geene personele ondersteuning en bescherming welke men vooral in de in haar geboorte zynde Republiek van Colombia, aan die zyde ontmoet van waar die moet verleend en met regt kan verwacht worden, steeds schadelyk en hinderlyk zal zyn en blyven.

Het is dus te hopen en ik wensch zulks als Nederlander en dus als zoodanig belang stellende in de welvaart van het Moederland en van een van deszelfs bezittingen, waarop ik weleer genoegelyke oogenblikken doorbragt, dat de onlangs plaats gehad hebbende staatkundige beweging van het steeds wankelende gebouw der Colombiaansche onafhankelykheid, geene verdere nadeelige gevolgen in de toekomst zal na zich slepen en dat met eene tebovenkoming van alle zwarigheden en wegruiming van al die tegenstrydige maatregelen en verordeningen, welke tot nog in al de zich reeds gevestigde onafhankelyke staten van Zuid Amerika bestaan en aan de bevordering en aanmoediging van eenen steeds voordeel aanbrengenden handel en scheepvaart zoo aller nadeeligst zyn geweest, als mede door de opbeuring en aanmoediging der algemeene vlyt en nyverheid en herstelling der rust en eensgezindheid der volks gemoederen, ook uw eiland het hoogste toppunt van volmaaktheid weldra moge bereiken, en dat het weleer bloeyende eiland Curaçao, door het bezitten van die onuitputbare schatten, welke de vruchtbare Zuid Amerikaansche velden in derzelver ingewanden omsloten houden, wederom tot die inlandsche welvaart en luister zich zal mogen verheffen, waarop hetzelve weleer, trotsch den minderen graad van vruchtbaarheid, in het oog harer zuster kolonien zich geplaatst zag.

Door de bereiking van die gewenschte en zoo zeer verlangde hoogte zullen de welmeenende inzigten en heilzame bedoelingen van uwen en mynen koning, met opzigt tot het eiland Curaçao, weldra met den allerschoonsten en gelukkigsten uitslag bekroond worden.

Ik b[illegible] yn Heer de Redakteur! de eer te zyn.

Een Uitlandig Nederlander.

Lyst der aangebragte en onafgehaalde brieven.

D Beevers	S G Ortegosa
C Rigote	P G Alonso
L Bocanegra	M Galaraga
S Monsanto	D Esparsa

Curaçao den 27sten April 1827.

A. HELLMUND,
Belast met de Post directie.

CURAÇ[illegible]

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—APRIL.

20.	golet Tweo Broeders, Laclé,	Coro
21.	galjoot Louisa Margaritha, Möller,	Maracaybo
	golet Favorite, Danies,	La Guayra
23.	—— Republicana, Johnson,	Puerto Cabello
	—— Amalia, Cornelis,	Porto Rico
24.	bark Eendragt, Wever,	Aruba
	—— Fanny, De Haseth,	St. Eustatius
25.	golet Maria Carolina, Marconnier,	dito
	—— Carmelita, Rotje,	dito
26.	—— Aurora, Caster,	Maracaybo
	—— Mariam, Mora,	Porto Rico
	—— Maria, Bartholomeus,	Cuba
27.	bark Maria Manuela, Fernandez,	Coro

UITGEKLAARD—APRIL.

23.	golet Dos Amigos, Rivas,
	—— Antoinetta, Simon,
24.	bark Martina, Martin,
25.	—— Dandy, De Lima,
	golet Gouverneur Cantz'laar, De Haseth,
26.	—— Amalia, Cornelis,
27.	bark Eendragt, Wever,

EVANGELISCHE KERK.

Zondag den 29sten April ten 9 ure.
Predikdienst door Ds. G. B. Bosch.

COLOMBIA.

Wy hebben nieuwspapieren van Bogota ontvangen loopende tot den 10den Maart ll., en die van Caracas tot den 10den dezer.

Naar luid dezer kouranten is op den 30sten November laatstleden het plan van de konstitutie door den Bevryder Simon Bolivar aan de Republiek van Bolivia voorgesteld, in Lima, de hoofdstad van Peru, door de kollegien der verkiezers van gemelde Republiek als mede door 52 leden van het Kongres, nagezien en als de grondwet van den Staat verklaard en aangenomen, en de Bevryder Simon Bolivar tot President van gemelde Republiek benoemd; ten gevolge van dit besluit werd de konstitutie op den 8sten December daaropvolgende plegtstatig afgekondigd en beëedigd, met last om dezelve in al de andere departementen af te kondigen; maar op den 26sten January laatstleden vergaderden de bevelhebbers en officieren der afdeeling van het leger van Colombia, bestaande uit de battaljons, Vencedor, Rifles, Caracas, Araure, het eskadron huzaren van Ayacucho en andere officieren van hetzelfde leger, ten getalle van vyf en zeventig, verkozen den eersten kommandant, José Bustamante tot opperbevelhebber en ontsloegen uit het bevel de generaals Lara en Sandes en verscheidene andere kolonels en officieren, die zy als krygsgevangenen naar Bogota opzonden, met eene akte waarin zy verklaren in alles onderworpen te zullen blyven aan de konstitutie en wetten der Republiek van Colombia doch weigerden alle dictatoraat te erkennen— Byna terzelfde tyd vergaderde eene provisionele cabildo, bestaande uit de voornaamste inwoners van Lima, welke aan den Raad van het gouvernement verklaarde dat de konstitutie van Bolivia aangenomen was tegen den zin van het volk, wyl zy misleid en bevreesd waren voor de overmagt van wapens; en verzocht dat deze konstitutie vernietigd en er een kongres daargesteld mogten worden van wettige vertegenwoordigers der natie, ten einde zoodanige maatregels te nemen welke best met de belangen van het volk strooken. De generaal Santa Cruz, president van den raad, stemde terstond toe in dit verzoek en liet een dekreet afkondigen waarin verklaard wordt, dat van de uiterste grenzen der Republiek af men zich tegen de konstitutie van Bolivia verklaard had en dat dezelve niet uit eige en vrye wil van het volk was aangenomen. Dien ten gevolge werd er een konstitutioneel kongres benoemd, te vergaderen op den eersten dag der maand Mei aanstaande, ten einde eene konstitutie te ontwerpen overeenkomstig de belangens van het land, en een President en Vice President voor de Republiek te verkiezen.*

De ministers voor de binnen en buitenlandsche zaken waren genoodzaakt, wegens dringende aanzoek van het publiek, hunne respectieve posten te verlaten.

Onder de papieren van generaal Lara heeft men eene briefwisseling gevonden waaruit hun plan ontdekt wordt.

De verandering heeft buitenmatige vreugde veroorzaakt in Lima en Bogota, in welke plaats men onophoudelyk den kreet had aangeheven van Leve de Konstitutie, Leve de Wetten, Leve de Vice President der Republiek, Leve Peru en de helden die aan de wereld getoond hebben dat zy waardige Burgers van Colombia zyn.

* Deze beweging had geene betrekking op Peru; het was het Colombiaansche hulpkorps, dat zich verzette tegen den invoer van elke nieuwigheid in Colombia zelve, zoo wel tegen de Federatie van Paez als het dictatoriaat van eenige departementen.

De Federatie schynt weder veld te winnen aan de overkust. Naar luid van berigten alhier ontvangen met de aankomst van een vaartuig uit Maracaybo, zouden Carthagena, Santa Martha Bogota en deszelfs ommestreken zich verklaard hebben voor eene Federale vorm van gouvernement.

De aankomst te Bogota, der generaals en officieren, welke door generaal José Bustamante van Lima waren opgezonden, worden hierby bevestigd.

Verdere berigten van de overkust melden tevens dat het oostelyke gedeelte van Venezuela zich ook verklaard had voor de Federatie.

Wy hebben deze week de vier eerste nommers ontvangen van een nieuw weekblad dat te Caracas uitgegeven wordt onden naam van *El Reconciliador*; welke de plaatsvervanger schynt te zyn van de federale geschriften, die sedert de komst van Bolivar opgehouden hebben te verschynen. Dit weekblad is begonnen met het plaatsen van alle besluiten die van Bolivar zyn uitgegeven by zyne terugkomst te Bogota in November ll. tot op deze tyden toe.

Onder deze dekreten vinden wy er eene, waarin onder zware straffen verboden wordt dat er volksverzamelingen plaats hebben om over politieke zaken te spreken; de andere loopen meest over de bezuiniging der uitgaven.

De verminderde uitgaven gedurende dit jaar in vergelyking van het vorige, bedraagt eene bezuiniging van omtrent 7,000,000 pesos.

Volgens eene proklamatie van Mariño, intendent van het Departement Maturin, den 31sten Maart te Cumana afgekondigd, heeft de luitenant kolonel J. S. Lopez eenige oproerige bewegingen veroorzaakt en is door eenen krygsraad deswegens tot een bannissement van tien jaren veroordeeld.

De Chiloe eilanden welke zich hadden afgescheiden van de Republiek van Chili, zyn in July ll. weder onder de gehoorzaamheid dier Republiek gebragt.

Er zyn oneenigheden ontstaan tusschen de Republieken van Rio de la Plata en die van Bolivia wegens de provintien Salta en Taryа, welke in Spaansche tyden tot het gouvernement van La Plata hebben behoord en zich nu in Bolivia hebben doen inlyven.

Lord Posonby, welke Groot Brittanje als bemiddelaar tusschen Rio de la Plata en Braziliën had afgezonden, is te Buenes Ayres gearriveerd.

De kerkelyke bestuurder van het aartsbisdom van Lima (el gobernador eclesiastico) heeft op aanzoek van het gouvernement door een edict, den 18den October ll., een groot getal Roomsche feestdagen of heilige dagen afgeschaft, (een getal van 31 beloopende) en slechts 12 der voornaamste behouden, behalve de Zondagen. In hetzelve wordt gezegd, dat deze heilige dagen in plaats van toegewyd te zyn aan den godsdienst, slechts toegewyd waren aan de luiheid, de ondeugd en zedeloosheid.

De provisionele gouverneur van het bisdom Cusco

by eene circulaire van den 20sten November het getal der heilige dagen verminderende, doet in dezelve deze merkwaardige uitdrukking: "ieder dag van het jaar moet voor ons een heilige dag zyn, denzelve heiligende door het nalaten van zondige daden en door de beoefening van de deugd."

Sedert de scheuring der Roomsch Katholyke van de Grieksche Katholyke kerk en de afscheuring der Protestanten van de R. K. kerk, hebben vele menschenvrienden den wensch geuit dat de verschillende Christengezinden zich weder tot een kerkgenootschap zouden vereenigen; hiertoe zyn van tyd tot tyd pogingen gedaan, die allen mislukt zyn; zoo deed eenigen tyd geleden de Aartsbisschop van Besançon een voorstel aan den predikant Maron te Parys, om de Protestantsche kerk in Frankryk met de R. K. te vereenigen. Maron antwoordde hierop, dat hy zulk eene vereeniging van ganscher harte wenschte, doch dat daartoe de Roomschen eenige schreden voorüit moesten doen, wyl het den Protestanten onmogelyk is om weer achteruit te treden.

De stappen welke er in deze tyden in eenige landen, waar de Roomsche godsdienst heerschende is, genomen zyn, brengt de Roomschen den Protestanten reeds vry wat nader, als: het afschaffen der klooster orden; het verminderen der feestdagen; de meerdere magt der souvereinen in de kerkelyke aangelegendheden, de toenemende verdraagzaamheid enz. In Zuid Amerika en andere landen waar vryheid en verlichting langzaam vooruitgaan, zal het in volgende tyden hierby niet blyven; er zal zeker eene meerdere hervorming in de Roomsche kerk plaats hebben, bvb. het toestaan van het huwelyk aan de geestelyken: hiervan heeft men reeds in Duitschland voorbeelden dat pastoors in het huwelyk zyn getreden, en in goede verstandhouding met hunne gemeente bleven, zoo dat de ban van den paus niets tegen hun vermogt. De groot hertog van Baden heeft den vikaris Weissenberg te Constance ondersteund tegen den Pausselyken Nuntius, en tot heden heeft deze verlichte kerkvoogd welke zoo geliefd is by zyne gemeente, zich staande gehouden; onder andere maatregelen van verlichting heeft hy de vasten dagen in zyn bisdom tot op een vierde verminderd. Daar het vele opgeklaarde R. K. geestelyken gehinderd heeft dat men in de openbare godsdienst oefeningen eene taal gebruikt die de gemeente niet verstaat, zoo is het te voorzien dat sommige geestelyken de hervormingen voortzettende, eindelyk geheel en al de landtaal by den openbaren godsdienst zullen gebruiken.

De Grieksche kerk in Rusland nadert echter nog de Protestantsche met snellere schreden. De leerstellingen van dit kerkgenootschap zyn niet zoo fyn afgebakend als die der Roomsche kerk; hierdoor kon Peter de Groote en andere Russische keizers groote hervormingen by hunne geloofsgenooten maken. De Grieksche geestelykheid in de steden leest de geschriften der Protestanten en neemt van hen eene liberale denkwyze over. In de Grieksche kerk heerscht eene volkomene verdraagzaamheid. Er zyn in Rusland vele voorbeelden dat priesters met eene Protestantsche vrouw getrouwd zyn of hunne dochters een Protestant ten huwelyk geven. Keizer Nicolaas heeft onlangs aan de Joden, Heidenen en Mahometanen groote voordeelen beloofd indien zy tot het Christendom overgaan, doch laat hen de vryheid om te kiezen tusschen de Grieksche, Protestantsche en Roomsche kerk.

Met nog sneller schreden naderen tot elkander de verschillende sekten der Protestanten vooral in Duitschland en de Nederlanden, als de Gereformeerden, Luteranen, Doopsgezinden en Remonstranten, in zoo verre dat men by het lezen van godgeleerde werken in de laatste tyden in het licht verschenen, niet kan ontwaren tot welke sekte der Protestanten zy behooren, als door den naam van den schryver.

De toenemende beschaving en de uitbreiding van kunsten en wetenschappen doen dus allengskens de vooroordeelen verdwynen en brengen de onderscheidene Christelyke kerkgenootschappen nader tot elkander.

Het doet ons vermaak in een paar nommers der Telegraaf van Zulia vertaald te zien eenige artikelen welke onlangs in de Curaçaosche Courant stonden, als: het antwoord van den Nederlandschen minister op de nota van den Oostenrÿkschen ambassadeur in den Haag, wegens de vrÿe vaart op den Rÿn; een dank adres aan den Koning wegens dit antwoord en het gunstige oordeel over den Koning in vreemde geschriften. Hieruit zullen ook vreemdelingen de liberale gevoelens van onzen Koning leeren kennen, die, terwÿl de meeste Europesche mogendheden even als de nacht uilen het licht schuwen, als eene ster van de eerste groote aan den staatkundigen Hemel blinkt.

Uittreksel eens briefs van La Guaÿra.

"EeneEngelsche kourant van den 10den Maart behelst het berigt, dat de koning van Pruissen verklaard heeft, dat ingeval de koning der Nederlanden den Rÿn wederom sloot, hÿ hem den oorlog zou verklaren.†

"De koning van Pruissen heeft hiervan kennis gegeven aan de hoven van Engeland, Rusland en Oostenrÿk, die daarin genoegen hadden genomen. Deze tÿding zegt men is door eene expresse naar Engeland overgebragt.

"De Katholieke kwestie is in het huis der gemeente verworpen geworden.

"Lord Liverpool is wegens eene verlamming verpligt geweest, zÿn ontslag te verzoeken.

"Op zekere voorwaarden, of betaling van zekere regten, zÿn de Engelsche havens open gezet voor den aanvoer van graan."

† Het moet al een raar soort van mensch wezen die koning van Pruissen, een ander mensch zou blÿde zÿn dat de koning der Nederlanden den Rÿn had open gezet, hÿ zou geene dreiging doen tot dat hÿ werkelÿk weer gesloten was, en in plaats van met eene oorlogs deklaratie te bedreigen, alleen spreken van represailles te nemen.

ZUID AMERIKA.

JALAPA, den 15den Junÿ.

De vrÿe en souvereine Staat van Vera Cruz, vereenigd in een congres, heeft besloten:

Art. 1. Diegenen, welke een geneesmiddel of behoedmiddel tegen de koorts, bekend onder den naam van *vomito negro* (gele koorts), uitvindt, zal eene premie van honderd duizend piasters bekomen.

2. Het verkoopen van dit middel zal geschieden, zoodra het gouvernement zich, door herhaalde proeven, van deszelfs deugdelÿkheid zal verzekerd hebben.

3. Indien de toestand van het gouvernement niet gedoogt, om de bovengemelde beloofde som dadelyk te kunnen betalen, zal zÿ geleend worden, op het crediet van den Staat, met voorafgegane autorisatie van den Staat, die de bronnen ter amortisering dier schuld zal aanwÿzen en daarstellen.

4. Het tegenwoordig decreet zal en aan de Staten der Republiek en bÿ de vreemde natien worden publiek gemaakt.

5. Wanneer er verschil tusschen twee of meer byzondere personen ontstaat over den eigendom dier uitvinding, zal de kwestie naar het algemeene regt over den eigendom beslist worden.

De gouverneur van den Staat is belast met de afkondiging en uitvoering van het tegenwoordig decreet.

Gegeven te Jalapa, den 15den Junÿ 1826.

PIERRE JOSEPH ECHEVERRIA, president.
JEAN FRANÇOIS BARCENA,
MANUEL JOSEPH ROYO, gedep. secretaris.

☞ Dit is eene prÿsvraag, welke ook hier te lande behoort bekend gemaakt te zÿn, om opgelost te worden niet door Doctoren die de menschen medicÿnen geven om eens te proberen, maar door hun die tweederlei soort van dranken hebben, van welke de eene den mensch in het leven houdt en de andere hem versterkt.

INLANDSCHE SCHOUWSPELEN IN PERU.

Gedurende mÿn verblÿf in Humanalies, zag ik twee malen de vertooning van den dood der Incas. Op de openbare plaats had men in iederen hoek een soort van boog opgerigt, welke bogen met zilverwerk, bloemen, banden, neusdoeken als vaandels, enz. opgesierd waren. Onder eenen derzelver zat een jonge Indiaan met eene kroon op het hoofd, eenen mantel en andere teekenen van koninklÿke waardigheid. Hÿ was van zÿne coyas of princessen omgeven, welke hem liederen in de taal van Guiana voorzongen. Niet lang daarna kwamen verscheiden Indianen uit eenen anderen hoek toeloopen en gaven den Incas, voor hem te voet vallende, berigt van de aankomst der Varicochas (blanken, of kinderen der zon). Terzelver tÿd vernam men trommelen en trompetten, en Pizarro, door omtrent twaalf als soldaten verkleedde Indianen vergezeld, verscheen te paard en klom bÿ den boog tegen over den Incas van het paard. Aan dezen zond hÿ nu een gezant af om hem om eene zamenkomst te verzoeken, waarin de Incas ook terstond toestemde en zich dadelÿk naar hem op weg begaf. Men plaatste hem in eene soort van draagzetel en droeg hem, door een talrÿk gevolg van mannen en vrouwen begeleid, naar de plaats, waar Pizarro hem wachtte. Deze sprak hem het eerst aan en beloofde hem de bescherming van den Koning, zÿnen heer. Deze aanbieding nam hÿ aan. Doch nu zeide Pizarro, dat hÿ een Christen moest worden; en toen hÿ zich hier tegen verzettede, werd hÿ door de soldaten gevat en naar eenen anderen hoek van de plaats gevoerd. Derwaarts volgde hem Pizarro, beval hem zÿne kroon, scepter en koninklÿken mantel af te geven, en liet hem toen op het midden van het plein ter dood brengen, waar men hem op den grond leide, en een soldaat hem naar het aanschÿn het hoofd afhieuw, waarna men hetzelve schielÿk met een rood laken bedekte. Hierop trokken de Spanjaarden af en de Indianen begonnen over het ligchaam van hunnen vermoorden vorst te weeklagen. Ofschoon het in dit stuk aan de schoonheid en pracht van onze tooneelvoorstellingen ontbrak, zoo hadden echter die van de coyas, inzonderheid na de ter dood brenging, gezongen liedjes (Harabis) voor eene gevoelige ziel iets veel meer aandoenlÿks, dan de heerlÿkste trillers eener Italiaansche zangeres. De wÿduitgestrekte ruimte, de aanblik der Cordilleras, de Indianen in hunne eigene kleeding, op hunnen eigenen grond, waar de Incas gewandeld hebben, droegen daartoe bÿ om de kritiek den mond te stoppen en het hart tot medelÿden over een overoud vernederd volk te bewegen. Nog na drie honderd jaren zal het aandenken der oude Landvorsten door de jaarlÿksche voorstelling van den gruwzamen en onverdienden dood van den laatsten van zÿn geslacht onderhouden worden. Ach! te duur heeft men dit ongelukkige, dikwerf gelusterde volk eene zoogenaamde beschaving verkocht. Men leerde hun den Godsdienst door woorden, maar de ondeugd door voorbeeld, beloofde hen de vrÿheid op het papier en wierp hen in werkelÿke slaverny; hunne onderdrukkers schilderden hun bescherming, welvaart en vrede met schitterende verwen; maar enkel vervolging en vernedering zÿn het loon van hun kinderlÿk vertrouwen geweest en rust vonden zÿ slechts in het graf.

*** OVERLEDEN—In den nacht van Woensdag den 25sten dezer, in den ouderdom van 62 jaren, de Heer Hero Herman Ellis, Daniel Zoon.

COLOMBIA.

We have received newspapers from Bogota to the 10th of March, and from Caracas to the 10th instant.

It results from their contents that the project of the political constitution presented by the Liberator Simon Bolivar to the Republic of Bolivia, having been examined in the city of Lima, capital of Peru, by the electoral colleges of the aforesaid Republic, and by 52 deputies of the Congress, it was approved on the 30th of November ult. as fundamental law of the said state, and the Liberator Simom Bolivar was nominated President of the same during his life. In consequence hereof it was solemnly proclaimed on the 8th of December ensuing, and sworn in all form, with order to publish the same, as it was done, thro'out the several departments.—But on the 26th of January of the present year, the chiefs and officers of the division of the army of Colombia, composing the battalions Vencedor, Rifles, Caracas, Araure, the escadron of Hussars of Ayacucho and other officers of the same army, to the number of seventy five, elected as General Commander, the first Commander José Bustamente, and discharged from the command, Generals Laras and Sandes, and other colonels and officers, which have been sent to Bogota as prisoners, together with an act by which they declare to remain submisive to the constitution and laws of the Republic of Colombia, disowing the dictatorship. This commotion had no relation whatover with the government of Peru, it was the Colombian auxiliar corps which opposed itself against each innovation as well against that introduced in Colombia as against the Federation of general Paez as dictator of some departments. At the same time almost, a cabildo *ad interim* it is said, had been assembled by the principal citizens of Lima, which declared to the council of government that the constitution of Bolivia had been adopted against the freewill of the people, by seduction and power of arms; and requested the aforesaid constitution to be declared null and void, and that a Congress of legitime representatives be convoked in order to adopt such measures as would best suit the real interest of the nation. General Santa Cruz, President of the Council acceded immediately to this sollicitation and issued a decree, asserting that from the extreme limits of the Republic cries were raised against the constitution of Bolivia, and that it was not admitted by the spontaneous will of the people. Consequently a constituent Congress was convoked to meet on the first day of the next month of May, which will deleberate on a form of a Constitution most calculated to promote the interest of the country; and will nominate a President and Vice President for the Republic.

Owing to the general clamor the ministers of the home and foreign departments have been obliged to renounce their respective places.

Among the papers of general Lara, there was found some correspondence which discovered the plan which has been projected.

This transformation has caused excessive joy in Lima and Bogota, in which place the acclamations have been incessantly to the Constitution, to the Laws, to the Congress, to the Vice President of the Republic, to Peru and to the warriors, who have manifested to the world that they are worthy citizens of Colombia.

It seems that the Federation is gaining ground again on the Main. According to reports received here by an arrival from Maracaybo, Carthagena, Santa Martha and Bogota and its adjacents had declared themselves for a federal form of government.

The arrival at Bogota of the generals and officers, sent by general José Bustamente from Lima, is hereby confirmed.

Further accounts from the Main state that the eastern part of Venezuela has too declared itself for the Federation.

FROM ENGLISH PAPERS.

London, Jan. 19.

(From the *Journal des Debats* of Monday.)

Leipsic. Jan. 7.—A private letter from Dresden places among the causes which have led to the coldness between the English Cabinet and the Austrian government, the abrupt departure of Lord Cathcart from Frankfort, a departure which took place in consequence of orders from his Court, he having been the only one excluded from the diplomatic dinner given by the Austrian Minister to Prince Metternich on his tour.

The Austrian government, it is stated, has sought, by its explanations, to appease the resentment of the English Cabinet; but, it is added, the latter continues to insist on the recall of M. de Munch Bellinghausen, the Austrian Minister to the Diet.

(From the *Etoile*, dated Wednesday, Jan. 17.)

Paris, Jan. 16.—The *Austrian Observer* announces, that it is authorised to declare, that the news of the departure of the Austrian Army of Occupation, for the kingdom of Naples, next spring, as stated in the *Allgemeine Zeitung*, is a falsehood.

January 31.

FROM THE TIMES.

There are many besides ourselves, who will probably be grieved as well as disgusted by a fact which has been communicated to us on the best authority—viz., that among the most furious people in Portugal who exclaim against the Constitution, and, so far as misrepresentation and abuse can be available, busy themselves in caballing against the cause which unites Great Britain and her Ally, are *a set of Irishmen*,—some visitors at Lisbon, others resident there,—some laymen, more friars; but all, no doubt, right worthy and pious Catholics, in whom the zeal for Holy Church far outweighs the mere sublunary sympathy of British subjects with a nation struggling to be free. The lay proportion of the Irish community at Lisbon, it must be observed, fall naturally under the dominion of their compatriot Priesthood, and re-echo the curses of their spiritual fathers upon the foul demon of independence, which animates the Charter and undermines the supremacy of the infallible Church. Yet these men, whom we pity more than blame, ought to recollect that the whole Apostolic influence of the priests, as exercised at home in Ireland, has for some time past been thrown into the scale of constitutional liberty. If they read the Irish newspapers, they may find out that nothing is talked of by any Catholic assembly in Dublin or elsewhere, but the horrible injustice of denying men their imprescriptible rights —of ruling large bodies of men by laws to the enactment of which they are not parties,—of levying upon the people large sums of money without their own consent,—of affixing upon the subjects of the king of England, all the burdens and restraints of Civil government, without an adequate portion of its blessings. These, we must remind the Irish Catholics now in Portugal, are the complaints resorted to by their brethren at home, when they would describe their unfortunate political condition, when they would enumerate their reasons for professing themselves dissatisfied and disaffected towards the government under which they live. It is true that Messrs. O'Connell and Company have undertaken *two* offices not altogether consistent in the eyes of reflecting men,—to wit, the most unmeasured defence of the wildest doctrines of democratic ascendancy within the pale of the British empire, and beyond its limits the most indignant and contemptuous reprobation of every thing like resistance to the Church of Rome, which now, in all the Catholic States of Europe, stands forth as the avowed and inexorable champion of arbitrary government, under its most odious aspects; and, enforcing from its vassals a blind obedience to temporal authority, no matter how obtained or exercised, nicknames this operation of audacity upon weakness "the cause of the living God!" This double and discordant course of action has never been more strikingly exemplified than in the contrast between the Irish Catholics of Dublin, crying loudly for an extension of their own political privileges, and the affiliated Irish Catholics at Lisbon moving Heaven and earth to prevent the people of Portugal from enjoying the gift when in their hands. It would yield us, as advocates for truth and justice every where, far more genuine delight to see the Irish residents on the Tagus apply towards the support of liberty in Portugal that same spirit and manly energy, of which they might borrow so liberal a share from the discourses of their Dublin friends, than to witness the mind of the people of England either alarmed or exasperated against the great question of emancipation, because he who appealed to them as fellow citizens and brother Christians, where his own personal interest was at stake, displayed the cloven foot of despotism and priestcraft, when it was his duty to promote the extension of liberty to others.

Leghorn, Jan. 9.—Accounts which we receive from Marseilles, from highly respectable authority, bring positive information that Lord Cochrane was about to embark (on the third or fourth of this month) on board a very fine brig, purchased for him, the difficulties which stood in the way of his expedition having been removed. His squadron will consist of this brig, of the frigate built in Amerika, another vessel, the steam boat, which is already at Napoli, and several of Miaulis' vessels; it will be reinforced in the sequel by two steam boats expected from England. All the vessels are completely equipped, and both provisions and pay for the crews, for the next four months, are secured partly by the funds placed at his disposal, and partly by the supplies collected for him in Napoli and Hydra. After the lapse of these four months, he says he shall look to Turkey and Egypt for payment, so that he will be able to commence and to complete his operations without the slightest demands on the resources of Greece, which are already so exhausted. He sets out with a firm conviction that he shall speedily effect something decisive, and thereby most powerfully second the interventien of the Christian Powers made at Constantinople at the same time, but quite independently of his expedition. He hopes to arrive in the Archipelago about the middle of this month, and we shall then, undoubtedly, hear something interesting of his proceedings.

Baptism of a Royal Babe with many names.

Dresden, Jan. 23.—The infant Princess was baptized to day, by the names of Maria, Augusta, Frederica, Caroline, Louisa, Amelia, Maximiliana, Frances, Nepomucene, Xavie. Sponsors présent were the Dowager Queen of Bavaria, and his Royal Highness Prince Maximilian. The absent Sponsors were, the Emperor and Empress of Austria, the King of Bavaria, and the Dowager Margravine of Baden.

February 5.

Lausanne, Jan. 19.—For some time past we have seen in Western Switzerland, some agents of the Viceroy of Egypt, who endeavour, by the most seducing promise, to engage in the service of that Prince, young soldiers and subalterns who have served in France. Most of them are Piedmontese exiled from their country for having served the cause of liberty in 1821, Hitherto nobody has been caught by their harangues, which are worthy to be compared to those of our recruiting officers in the villages, and they have every where met with hatred and contempt."

(These papers contain the Project of Law on the organization of the Courts of Justice in the kingdom of Netherlands; it consists of 5 sections divided in 118 articles.)

February 7.

TITLES OF THE FRENCH GENERALS.

The following letter, from the pen of the celebrated French Advocate, Dupin, appears in the *Constitutionnel*:

"Allow one, who, on several occasions, has been the advocate of French glory, to present you with a few reflections on the act of Austria, by which, even in Paris, and in the very Chambers of the Austrian Ambassador, M. D'Appony, those titles of honour of our illustrious countrymen, which their victories have purchased, have been refused to them. Let me not be mistaken: the nation has no passionate attachment to the titles that have been conferred on her generals and statesmen, merely as distinctions of nobility; but she has not seen without just pride those names assigned to the leaders of her armies, which recal to her recollection the glorious actions of Frenchmen. The whole army shares in the glory of titles which have been won by the courage and devotedness of all. The charter confirms this state of things by the 71st article. The ancient nobility, it is there said, shall recover those titles, and the new nobility shall retain theirs. Thus, by the express terms of this article, the possession of the new titles is not at all affected: it remains precisely as it was. By the powers, then, of this fundamental law, and in virtue of it, every one of the marshals, and of those who find themselves in a similar predicament, may continue to bear the titles, the possession of which this law guarantees to them. And this is not merely a national right, it has become European. 1st. In the time of Napoleon, all of those whom he had ennobled by names derived from victory, were presented to all the sovereigns of the European continent, and received by them agreeably to their titles and ranks. They were, by those titles and ranks, admitted as ambassadors—they figured in treaties between different powers—they were decorated with military orders by foreign sovereigns; and Austria, more especially, entertained and honoured them agreeably to their ranks, dignities, and claims; on one occasion, above all others, that the marriage of the Archduchess Maria Louisa with the Conqueror of Austerlitz, Ulm, and Wagram. 2nd. In 1814, even after the success of the coalition, all the sovereigns present in person at Paris, received the marshals by those same titles. 3d. The treaty of the 20th of November stipulated for no degradation; far from that, it was accompanied by an exhortation from all the sovereigns, to an obedient observance of the French charter, as the means of insuring peace to France, and peace to Europe; and this recognition of the new order of things, consecrated by the charter, has erected it into a matter of European right. 4th. Even subsequent to that period, in all our diplomatic intercourse with all the sovereigns of Europe, Frenchmen invested with titles derived from countries foreign to old France, have continued to use them, and to see them acknowledged. The duke of Ragusa was present at the coronation of the Emperor Nicholas; and some years before, it was in the midst of such famous names, that an august son of France, so worthy of marching at their head, entered on that campaign, which was terminated so gloriously, by the decree of Andujar. How then does Austria alone imagine herself authorised in disturb, at this day, an order of things so solemnly consecrated and recognised? And, besides, how comes her ambassador to arrogate to himself the right, and that too in Paris, of refusing to Frenchmen the titles bestowed by a King of France? Has Austria a right to dismand at Paris the 71st article of the charter? May that brave man be honoured, who, when he no longer heard himself saluted by his name of victory, covered his head as a sign of the freedom still left him, and retired immediately from the place where his dignities were thus despised! Again, if we consider the rights of nations in an innovation, which touches so nearly on the Throne of France, and which may be regarded as an insult towards the greater part of the officers of the Crown, many of whom were present, under these titles, as the consecration of Charles X., was it through the means of the porter of a hall of audience, that the decision of Austria ought to have been notified, in the hearing of servants, without any preliminary or diplomatic explanation? or should letters be addressed to them by those very titles which were refused to them, when they presented themselves at the door of the Ambassador's Palace? What is the pretext of Austria? That we no longer possess the territories from which our men of note derive their titles? Then let the Emperor of Austria lay down the title of King of the Romans, since he is not King of Rome, and the title of Duke of Lorraine, a province which he has lost without hope of recovery, and which the confederates will never restore to him.—But we may go farther.—Where, in all history, do we find men despoiled of their hereditary titles, on the pretext that they no longer possessed the country where their exploits were performed? Why should we have a Damas in France, when Damas belongs to Turkey?—Why a Luxembourg, when Luxembourgh is no longer French Where is there a monarchy in Europe, in which there are not families that this novel species of arbitrary jealousy threatens? were it only the King of Sardinia, who designates himself King of Cyprus and Jerusalem, and the whole of the Bishops *in partibus*, whose Sees are in the hands of the Infidel? The Princess of the Blood of France have protested, on some occasions, in behalf of the pretensions of legitimate Princes; and the Dukes and Peers, in one remarkable instance, claimed a precedence which they believed to be their right; and the Marshals, in a body, have also repeatedly claimed the protection of their prerogative. Why do not the Marshals do so now? They ought to do so as Frenchmen—as warriors—as Peers—for this innovation threatens to change the titles of their Peerages; they ought to do so as fathers, for their names are the inheritance of their widows and their offspring. If the parties interested are silent, and acquiesce in the insult, the public will remain indifferent—so much better many will say; if the parties interested defend themselves as they ought, their quarrel will become that of France; we shall defend their titles, precisely because a foreigner seeks to dispute them. The bridge of Jena will remain the bridge of Jena for ever; and why? Because the Prussians wished to destroy it, and could not.

"DUPIN, Advocate."

The *Constitutionnel* adds—"It is now understood, that the French ministry are accomplices in the measure against which M. Dupin inveighs with so much power and patriotism. The Journal in the pay of M. de Corbiere flies this day to the assistance of M. de Metternich—it finds the Austrian quite in the right! It proclaims in a demi-official manner that all the French Generals are lawfully deprived of their titles, and that the Cabinet of Vienna has a right to act as the police of our military glory. Thus our warriors are treated as our literati. Nothing now is wanting to the gratification of the Jesuits but a few dismissals among the Marshals, as among the members of the Academy."